

tænke sig, hvad dette betyder for et Land, der i Forvejen er i høj Grad kapitalfattigt. Der er visse Dele af Landet, der er mere kapitalfattige end andre; den mest kapitalfattige Del af Landet er aabenbart Sønderjylland, hvor man med Rette klager over den Kapitalfattigdom, som er en Følge af Krigen, af de tyske Valutavanskeligheder og alle de øvrige Forhold. Men Landet er som Helhed nærmest kapitalfattigt, og hvad vil det saa ikke sige, at der skal tages ca. 450 Millioner ud af den arbejdende Kapital? Man kan sige, at det vender jo tilbage ved Afbetalingen paa Statsgælden. Ja, men det vender tilbage til andre Personer; det vender i mange Tilfælde tilbage til Folk, der ikke har anbragt deres Kapital i produktive Foretagender, i Landbrug, i Industri, i Skibsfart eller paa anden Maade. Og for dem, der skal tage Formueafgiften ud af deres arbejdende Kapital, er det en meget ringe Fornøjelse, at de ved, at der er en hel Del Medborgere, der kommer til at staa med Kapital, som er færdig til Anbringelse.

Der skal opsiges Laan i Tusindvis, og der skal anskaffes nye Laan. Som ogsaa allerede den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Trier) gjorde opmærksom paa, vil der blive kastet Masser af Obligationer paa Markedet. Den ærede Ordfører havde Øjet aabent for, i hvor høj Grad det vilde trykke Obligationskurserne og derved vanskeliggøre Stillingen baade for Byggeriet, for Landbruget og for alle vore andre produktive Erhverv, og det ærede Medlem anbefalede da, at man tog Afgiften saa at sige in natura: man skulde tage Obligationerne. Det kan jo gaa for Statsobligationernes Vedkommende; men for Kreditforeningsobligationernes Vedkommende, som vil blive langt den største Mængde, vil det være en daarlig Trøst, for saa gaar det jo ikke til Afbetaling af Statsgælden, medmindre Regeringen vil realisere Kreditforeningsobligationerne, og saa har vi det meget stærke Kursfald igen.

Det afgørende er, som sagt, den uhyre Revolution i vore Kapitalforhold, det vil foranledige, naar saa store Beløb skal tages ud og man skal søge dem erstattet ved nye Laan. Desuden, hvem siger, at disse løsgjorte Penge i det hele og store bliver sat i produktive Virksomheder her i Landet igen? Hvem siger, at ikke en stor Del deraf bliver spist op? Det vil jo være kontante Penge, som Folk faar mellem Hænderne, og der vil altid være en vis Fristelse til at indlade sig paa usolide Spekulationer med dem eller forøge sit Nydelsesforbrug. Der

vil ogsaa være en ikke ringe Fristelse til at anbringe dem i fremmede Værdier, fremmede Obligationer, fremmed Valuta. Overfor de uhyre Betæneligheder, der er ved at tage et saa stort Beløb ud af Landets arbejdende Kapital, er det, som sagt, en overordentlig daarlig Trøst, at det nogen Tid efter vender tilbage som Afbetaling paa Statsgælden.

Der er ogsaa en anden Ting, der her maa tages i Betragtning, og det kan jeg ikke lidt nok sige til den højtærede Regering: at naar den vil lykسالiggøre os med Foranstaltninger, der skal tjene til at forbedre Statens finansielle Stilling og forbedre vor Valutas Stilling, maa den passe meget nøje paa, at ikke disse Foranstaltninger er af den Art, at deres første og umiddelbare Virkning bliver at forværre Statens økonomiske og finansielle Stilling. Det vil f. Eks. være Tilfældet med Importreguleringen, som jeg gjorde opmærksom paa forleden Dag, som vil berøve os en Toldindtægt eller en Afgiftsindtægt, væsentligst dog Toldindtægt, som vi paa ingen Maade kan undvære i vore Statsbudgetter, og det vil ogsaa være Tilfældet med dette Lovforslag her. Jeg har ladet beregne, hvor meget det antagelig vil betyde i Tab af aarlig Formue- og Indkomstskat for Staten og Kommunerne, og Resultatet deraf er, at det vil betyde ca. 7 Mill. Kr.s Tab for Staten og ca. 2,5 Mill. Kr.s Tab for Kommunerne; det er noget, man ogsaa maa tage med i Betragtning, naar man skal bedømme de velsignelsesrige Virkninger af dette Forslag.

Endelig er det en Hovedskavank ved dette Lovforslag, at det i høj Grad vil opfordre til Kapitalflugt. Som jeg før udtalte, vil det i mægtig Grad formindske Tilbøjeligheden til at opspare her i Landet, og det vil i meget høj Grad friste til ad alle optænkelige Veje og ved alle optænkelige Midler at flygte bort fra et Land, hvor Formuen kan blive underkastet en Beskatning, som er eksempelvis henset til alle andre Lande. Den engelske socialdemokratiske Regering har ogsaa klogeligt indset, at hvis den skulde have nogen som helst Mulighed for at føre Englands finansielle og økonomiske Politik igennem, maatte det første, den skulde give Afkald paa, netop være det første og vigtigste Programpunkt under den Valgkampagne, hvorved de erhvervede Magten, nemlig Kapitalafgiften, saa kloge har de dog været i England.

I hvilken Grad en saadan Foranstaltning vil bevirke Kapitalflugt, har vi et levende Eksempel paa efter de Erfaringer,